

Els arbres i el bosc del Pacte Cultural

Director
Narcís-Jordi Aragó

Redactor en cap
Xavier Carbo

Consell de redacció
Ramon Alerch, Jordi Casadevall, Narcís Castells, Josep Clara, Jaume Fabre, Miquel Gil, Ferran Juncà, Jaume Marqués, Aurora Martín, Enric Mirambell, Joan Miró, Joaquim Nadal, Joan Nogué, Mariàngela Vilallonga.

Secretari de redacció
Carles Sapena

Assessorament Lingüístic
Segimon Sibina

Disseny i compaginació
Enric Marqués

Col·laboradors d'aquest número

Ramon Alberch, Rafael Aranda, Josep M. Birulés, Joan Boades, Jordi Casadevall, Josep M. Casas, Pep Claparols, Jaume Fabre, Xavier Fabré, Pep Fortià, Manuel Ibàñez Escofet, Joan Miró, Jeroni Moner, Joaquim Nadal, Marta Nadal, Gabriel Planella, M. Mercè Roca, Ernesta Sala, M. del Vilar Vilà, Ramon Vilalta

Edició
Diputació de Girona

Redacció i administració
Servei d'Estudis, Documentació i Informació
Pujada de Sant Martí 5, Telèfon 20 57 00
Apartat de Correus, 11. 17080 Girona

Administració: Aurèlia Planas
Subscripcions: Nuri Sumsi. **Distribució:** Marta Déu. **Arxius:** Pilar Espuña

Impressió
Tallers gràfics Dalmau Carles, Pla, S.A.
Joan Maragall, 34
17002 Girona

Dipòsit legal GI-54-1958
ISSN 0122-2663

Revista de Girona no s'identifica necessàriament amb l'opinió que expressen els articles signats.
Prohibida la reproducció total o parcial de la revista per qualsevol mitjà sense l'autorització prèvia de la Diputació de Girona.

Revista de Girona

La signatura del Pacte Cultural entre la Generalitat i les principals institucions catalanes va ser saludada com una conquesta decisiva en la trajectòria d'un poble que, després de tantes opressions, ha recuperat el dret a normalitzar-se en el camp de la llengua i de la cultura com a condició indispensable de la seva reconstrucció nacional. El fet que els signants del document pertanyessin tant al partit del govern com a l'oposició, i que el seu text proclamés el ple respecte al pluralisme ideològic i artístic, va fer també del Pacte un exemple de diàleg polític, dissortadament no massa habitual en la vida pública de casa nostra.

Amb tot, el Pacte va néixer amb un defecte congènit que va provocar, d'entrada, lògiques reticències. A l'acte de la signatura, davant del president de la Generalitat, el president de la Diputació de Girona va formular així el seu greuge fonamental: "en alguns moments ens ha donat la sensació que era un pacte molt fet a la mesura de Barcelona i no tant a la mesura del que podia ser la resta de Catalunya".

Heus ací, doncs, el vell problema que no enterrem mai del tot i que sempre torna a sorgir. Ben cert que cal la màxima racionalitat en l'ús dels recursos públics i que, per tant, és necessària la coordinació institucional proposada. Ben cert que cal un acord polític no dictat per interessos menuts sinó inspirat en una visió àmplia i generosa de les necessitats. Però no voldríem que una actuació pretesament equilibradora es pogués transformar en una actuació discriminatòria, sense la deguda atenció al conjunt de les comarques que componen l'àmbit territorial del Pacte. No voldríem que els arbres de Barcelona ens privessin de veure el bosc de Catalunya.

L'eina bàsica del Pacte serà el Llibre Blanc o pla d'equipaments culturals de Catalunya que ja s'ha començat a redactar. El Llibre ha d'establir un inventari de necessitats i de prioritats, i d'acord amb elles s'hauran de programar les inversions futures. Però cal, una vegada més, que aquest Llibre no es redacti fredament en un despatx de Barcelona, sinó que s'articuli a partir de contactes vius sobre el propi terreny de la Catalunya real. El Llibre Blanc, com el Pacte, ha de ser obra de tots, perquè els seus fruits han de ser per a tothom.

És amb aquesta voluntat de participació que saludem el Pacte i tot el que significa de coherència d'esforços i de coordinació de recursos a favor d'una infraestructura cultural que, com el propi Pacte reconeix, encara no ha arribat a la mitjana europea. Hi ha, doncs, un llarg camí per fer, i cal que el fem tots plegats. I, sobretot, que els arbres no ens privin de veure el bosc.